

βράδυ. Δεν είχε προφθάσει να πάρη μαζί της παρά μιὰ μικρή βαλιτσούλα τῆς χερσῶν.

Ἐνωϊθε ταῦτά της νὰ βουίζουνε κι' ἦταν κατάλωμη ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὸν πόνο.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ τρεκλίζοντας, ἀκολουθῆσε τὸ ρεῦμα τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Ἐφθάσεν ἔτσι ὡς τὴν μεγάλην εἰσοδο τοῦ σταθμοῦ. Ἐνας ἀμαξῆς τότε, πού παραμόνευε νὰ πετύχη κανέναν πελάτη μέσα στοὺς τόσους ἐπαρχιώτες πού εἶχαν φθάσει μὲ τὸ τραῖνο, τὴν παρετήρησε καὶ τὴ ρώτησε ἂν τὸν χρειάζεται.

— Ἐ, κυρά! τῆς φώναξε.

Ἡ «Θεῖα Λίτσα» ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν εἶδε. Μὲ ἀργῆς κινήσεις, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κορσάζ της τὸ χιλιτοσαλαχωμένο γράμμα καὶ τοῦ τὸ ἔτεινε.

Ὁ ἀμαξῆς ἔσκυψε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του καὶ διάβασε τὴ διεύθυνση πού ἦταν γραμμένη πάνω στὸ φάκελλο.

— 216, βουλεβάρτο ντὲ Βιλλιέ! Λιάβολε, δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς ποτέ σου νὰ φτάσῃ; ἴσαμε κεῖ, κυρά μου, κατὰ πὼς πᾶς!... Ἀνέβα νὰ σὲ πάω γὼ σὲ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας...

Ἡ «Θεῖα Λίτσα» χαρτερικά, ἀνέβηκε στ' ἀμαξί.

Ἀργότερα, ἡ γεροντοκόρη ἤθελε καμιὰ φορὰ νὰ θυμηθῆ πὼς ἐφθάσε στὸ σπίτι τῆς Ροβέρτας καὶ πὼς ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια, μὲ τῆς ἦταν ἀδύνατο. Τῆς φαινόταν ὅλα αὐτὰ σὰν ἓνα κακὸ ὄνειρο...

Καὶ θυμόταν μόνον τὸ ἀχνὸ κεῖνο προσώπκι, τὸ κερνίνο, μέσα στὸ ὁποῖον μόλις τρεμάλαμπε ἀκόμα ἡ ζωή... Καὶ τὶ ἔκφρασι χαρᾶς πῆραν γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της, σὰν ἀνιχνύσαν τὴν καλή, τὴν ἀγαπημένη μορφή... Καὶ πὼς ἐσχίστηκαν μέσα σὲ μιὰ στιγμή ὅλες ἡ πίκρες τοῦ παρελθόντος...

— Ροβέρτα!... Μικρούλα μου Ροβέρτα!...

Σὲ λίγες μέρες, ἡ «Θεῖα Λίτσα» ξαναβροσκόταν μέσα στὸ πικριτὸ βραγιὸν τοῦ τραῖνου, ταξιδεύοντας γιὰ τὸ χωριὸ της. Φοροῦσε κατὰμυρα. Κι' ὅμως ἓνα χαμόγελο ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό της.

Στὸ στήθος της κρατοῦσε ἀγκαλιασμένον ἓνα μικρὸ κι' ἀδύνατο πλασματάκι πού κοιμόταν ἀδούρβα σὰν πουλάκι...

V

Πέρασε ἓνας χρόνος.

Ἡ δις Μπενὰ κάθεται πάλι, κατὰ τὴ συνήθειά της, στὸ πράσινο κίσκιον τοῦ κήπου. Ἡ τοποθεσία μένει πάντα ἡ ἴδια. Ὁ ἄλλοτε κανεὶς πὼς τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει.

Ἡ γεροντοκόρη προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν μικροῦλη Ροβέρτο πού θέλει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ρυάκι πού λαμπυρίζει ἀπὸ μακρὰ. Καὶ συλλογίζεται χαρτερικά πὼς ἡ ζωὴ, διαρκῶς αὐτοεπαναλαμβάνεται.

Ἐξάφνα ὅμως ἀνατριχιάζει σύγχωρη.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἀκατάληπτο τιτίβισμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, εἶχε ξεχωρίσει δύο συλλαβές...

Τρέμοντας, σκύβει πρὸς τὸ ροδοκόκκινο προσώπκι :

Τί εἶπες, χρυσὸ μου ; ... Ἐλα, ξαναπές το... Ἐλα, ἀγάπη μου...

Τὸ παιδί τὴν ἐκοίταξε χαμογελῶντας καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ θλιμμένο της πρόσωπο ἐπανέλαβε μὲ ὑπερηφάνεια πού μιλούσε ἔτσι καθαρὰ, ὑπερκινῶντας κάθε δυσκολία !

— Μα... μαμὰ !... Πὼλ Ζούγκα

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ ζοῦσε στὸ νησί τῆς Σεραντίμπ ἓνας βασιλιάς πού τὸν ἔλεγαν Ναμπουσάν. Ἄν καὶ ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καὶ πολὺ ἐνεργητικὸς ἐν τούτοις πάντοτε τὸν ἔξαπατοῦσαν καὶ τὸν ἐκλέβαν καὶ γι' αὐτὸ οἱ θησαυροὶ του λιγύστευαν. Ὁ γενικός εἰσπράκτορας τοῦ νησιοῦ ἦταν ὁ Πρωτοκλέφτης, τὸ παράδειγμά του δέ, τὸ ἀκολουθοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ βασιλιάς τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ εἶχε ἀλλάξει τὸ θησαυροφυλάκι του πολλές φορές, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα.

Ὁ βασιλιάς Ναμπουσάν ἐμπιστεύτηκε τὸν πόνο του αὐτὸν στὸ σοφὸ Ζαντίκ λέγοντάς του :

— Σὺ πού ξέρεις τόσα ὁμορφα πρᾶγματα δὲν ἔχεις κανένα μέσο νὰ μοῦ βρῆς ἓνα θησαυροφυλάκι πού νὰ μὴ μὲ κλέβῃ;

— Βεβαίωτατα, ἀπάντησε ὁ Ζαντίκ, θὰ βροῦμε ἓνα ἀνθρώπο πού νάχῃ τὰ χέρια του καθαρὰ ἀπὸ κλεψιά.

Κάλεσε ἐδῶ διαφόρους ἀνθρώπους καὶ βάλτους νὰ χορεύουν. Ἐκεῖνος πού θὰ χορεύῃ μὲ πῶς περισσότερη εὐνιησία θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ὁ πῶς τίμιος ἀνθρώπος.

— Μὲ πειράζει, εἶπε ὁ βασιλιάς. Πὼς θὰ γίνῃ αὐτὸ. Τί σημασία ἔχει ὁ χορὸς μὲ τὴν τιμιότητα. Ὁ Ζαντίκ ὅμως, μιλοῦσε μὲ τόση σοβαρότητα, πού ὁ βασιλιάς ἐπέισθη. Ἴσως νὰ ἔξῃ τίποτα μάγια αὐτὸς ὁ Ζαντίκ σκέφτηκε. Καὶ τοῦ εἶπε :

— «Ἐ! καλὸ, κάμε ὅπως ξέρῃς...»

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Ζαντίκ διέταξε νὰ διαλαλήσουν ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι πού εἶνε ὑποψήφιοι γιὰ τὴ θέση τοῦ μεγάλου εἰσπράκτορος τῆς Α. Μεγαλειότητος Ναμπουσάν, πρέπει νὰ περάσουν μὲ ροῖχα μεταξωτὰ καὶ φαριδιὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς ἀπὸ τὸν ἀντιθάλαμο τοῦ βασιλιᾶ. Τὴν ὀρισμένη μέρα φτάσαν ἐξήντα τέσσερες ὑποψήφιοι. Συγχρόνως εἶχαν καλέσει καὶ μουσικούς μέσα στὸ γειτονικὸ σαλόνι. Ὅλα ἦταν ἐτοίμα γιὰ τὸ χορὸ, ἀλλ' ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἔμενε κλειστὴ. Ἐπρεπε γιὰ νὰ μὴ κανεὶς μέσα νὰ περάσῃ ἄπὸ ἓνα μικρὸ διάδρομο ἀρκετὰ σκοτεινὸ. Κάποιος κλητῆρας ἔβαζε τοὺς ὑποψηφίους ἓναν-ἓναν μέσα σ' αὐτὸν τὸν διάδρομο καὶ τοὺς ἄφηνε λίγα μόνον λεπτά. Ὁ βασιλιάς, πού ἦταν εἰδοποιημένος, εἶχε βάλει ὅλους τοὺς θησαυροὺς του μέσα στὸν διάδρομο. Ἐτοῖ ὅλοι πέρασαν ἀπὸ αὐτὸν καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σαλόνι. Τότε ἡ Α. Μεγαλειότητος διέταξε νὰ χορεύουν. Κι' ἄρχισαν βέβαια νὰ χορεύουν ἀλλὰ [πολὺ] βαρειά καὶ χωρὶς χάρη. Ὅλοι τους εἶχαν τὰ κεφάλια χαμηλωμένα, τίς πλάτες τους καμπουριασμένες καὶ τὰ χέρια τους κολλημένα πάνω στὰ πλευρά τους.

— Βλέπετε, ἔλεγε ὁ Ζαντίκ στὸν Βασιλιᾶ. Χορεύουν βαρειά καὶ δύσκολα γιὰτὶ περνώντας ἀπ' τὸν διάδρομο τσέπωσαν παράδες. Ἐνας μονάχα ἀπ' τοὺς χορευτὰς χόρευε ἐλεύθερα, μὲ ἄερα, μὲ τὸ σῶμα ἴσιο καὶ τὸ βῆμα σταθερὸ.

— «Νά! ἓνας τίμιος ἀνθρώπος! εἶπε ὁ Ζαντίκ. Αὐτὸς δὲν ἔχει τσεπώσει πεντάρα... Ὁ βασιλιάς ἀγκάλιασε τότε τὸν τίμιον χορευτὴ καὶ τὸν ἔκαμε θησαυροφυλάκι του. Ὅλους δὲ τοὺς ἄλλους τὸς ἐτιμώρησε αὐστηρὰ καὶ τοὺς πῆρε καὶ τὰ λεφτὰ ποῦχαν κλέψῃ ἀπ' τὸν σκοτεινὸν διάδρομο. Λυπήθηκε ὅμως πολὺ πού μέσα σ' ἐξήντα τέσσερες ἀνθρώπους ὑπῆρχαν ἔξῃ τρεῖς κλέφτες!... Ἀπὸ τότε τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο πέρασμα ὀνομάστηκε : Διάδρομος τοῦ Πειρασμοῦ!...

Μεταφρ. Π. Ν. Μ.

Σ. Μ.— Σεραντίμπ. Περιήγησις νήσου στὰ ἀναγνώματα τῶν Ἀράβων. Ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ἡ Κεϋλάνη ἢ ἡ Σουμάτρα ἢ ἡ Μαδαγασκάρη.

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- 'Η εὐτυχία δὲν εἶνε παρά ἓνα ὄνειρο, ἐνῶ ἡ δυστυχία εἶνε πραγματικότητα. Βολταίρος
'Η μυῖτες γεννιοῦνται γιὰ νὰ τρώγονται ἀπ' τίς ἀράχνες καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τίς θλίψεις. Βολταίρος
Δὲν ξέρω τί εἶνε ἡ ἄλλη ζωὴ, ἀλλὰ ξέρω πὼς αὐτὴ ἐδῶ εἶνε μιὰ πολὺ κακὴ ἀστείότης. Βολταίρος
Δὲν εἴμαστε παρά τὰ παίγνια τῆς ἀμφιβολίας κατὰ τῆς πλάνης. Ντιντερὸ
'Η ζωὴ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴ ζῆ κανεὶς. Σαμφὸρ
Τὶ ἐγκλημα ἐκάναμε γιὰ νὰ γεννηθοῦμε ; Λαμερτίνος

ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ

Στὸ Μπεναρὲς τῶν Ἰνδιῶν βρίσκεται ἓνα μεγάλο πηγάδι πού φέρει τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ Βισνοῦ καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς ἱερὸ. Ἡ Ἰνδιὰ παράδοσι δικαιολογώντας τὴν ὀνομασία του ἀναφέρει, ὅτι πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἐγένεθη ἐστὴν περιφέρειᾳ Μπεναρὲς μεγάλη ἑρασία κι' οἱ κάτοικοι ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴ δίψα. Τότε ὁ μεγάλος Βισνοῦ ἔσκαψε μόνος του τὸ ἔδαφος μὲ μεγάλην δυσκολία καὶ κατόρθωσε νὰ βρῆ βαθεῖα στὸ χῶμα ἄφθονο δροσερὸ νερὸ. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι, τὸ ὁποῖο ἔχει πλάτος ἔξῃ μέτρων ἔχρισαν ἀργότερα τὸν περιφρημὸν ναὸ τοῦ Τερσοεσβάρρα, ὅπου σὺρῶν κάθε χρόνον πολλὰς χιλιάδες προσκυνητῶν καὶ κατεβαίνουν στὸ βάθος του μὲ μιὰ μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ λουστοῦν στὸ νερὸ του καὶ νὰ βγοῖν ἀπὸ κεῖ ἀναμάρτητοι κι' ἄγνοι σὰν τὸ χιόνι καθὼς πιστεύου. Πράγματι ὅμως ὅσοι κατεβαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ λυθῶν βγαίνουν περισσότερο ἀκάθαρτοι γιὰτὶ τὸ νερὸ εἶνε γεμᾶ τὸ βῶδες ἀπὸ τὸ ρῖζι, τὰ χορτάρια, τὰ λουλοῦδια καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα οἱ πιστοὶ θέσασαν ὑποχρέωσι νὰ φέρουν ἀπ' τὸ μέρη τους καὶ νὰ ρίξουν μέσα στὸ πηγάδι. Τόση μεγάλῃ εἶνε ἡ ἀκαθαρσία τοῦ πηγαδιοῦ αὐτοῦ ὥστε οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι ἐννοεῖται δὲ μπορούν νὰ ἐπεμβοῦν καὶ ν' ἀπαγορεύσουν τὰ θρησκευτικὰ αὐτὰ λουτρά λόγῳ τοῦ φανατισμοῦ τῶν Ἰνδιῶν, ἀποροῦν πὼς οἱ κάτοικοι δὲν προσεβλήθησαν ἀκόμη ἀπὸ πανοῦκλα παρ' ὅλη τὴν εὐσέβειά τους.